

FURNICA

APARE ODATA PE SAPTAMANA

ABONAMENTE: { Pe un an 10 lei
Șase luni 5 •
Plata abonamentului înainte.

G. RANETTI — N. D. ȚĂRANU

ANUNȚURILE SE PRIMESC DUPĂ INVOCAL
ADRESA:
Revista „FURNICA” București

Desen de N. Mantu.

Consfătuirea de la d. Eugeniu Stătescu în care s'a restabilit armonia în partidul liberal.

MESAGIU FARA DISCUȚII

În sesiunea actuală a Parlamentului nu se va discuta Mesagiul Regal.

Măi lesne credeam că o să văd nuntă fără lăutari, loterii fără aminări student fără datorii, bețivan fără sughițuri, adunare generală a societății „Uirea” fără scandal, fată nemăritată fără pretenții, soacră fără răutate, partid politic fără nemulțumiri, etc. etc., dar nu mi-aș fi închipuit nici odată că poate să existe un Mesagiul fără discuție.

Și totuși, minunea aceasta s'a întâmplat. D. Sturdza, sub cuvint că Regele e în doliu, a suprimat desbaterile Adresei Regale.

Cu alte cuvinte, Mesagiul, de data asta, e ca și cum ai trimite printr'un comisionar o scrisoare cuiva și i-ai spune: „fără răspuns”.

Imi pare foarte rău.

Imi pare rău fiindcă, cu prilejul discuției Mesagiului, oamenii noștri politici spuneau tot ceea ce nu au făcut și nu au de gând să facă în viața lor. La discuția Mesagiului, toți promiteau îmbunătățirea soartei țaranului, sporirea veniturilor Statului, ușurarea dărilor contribuabililor, într'un cuvint fericirea scumpei noastre patrii.

Făgăduiele acestea frumoase erau pentru mulți o mângâiere; erau în tot cazul, un sport oratoric interesant între cei mai de frunte maștrii ai tribunei parlamentare.

Nu! Nu pot să mă împac cu gândul că, la sfârșitul anului 1904, poporul va fi lipsit de parigoria solemnelor angajamente pe cari le iaș cîrmuitorii lui în discursurile de la Mesagiul, va fi lipsit de desfășurarea intelectuală pe care o oferă de obicei acest „match” de elocvență al parlamentarilor noștri.

Și care e motivul pentru care d. Sturdza — după ce a suprimat atîți funcționari — suprimă și discuția la Mesagiul?

Motiv de economie bugetară nu poate fi, de oarece deputații și senatorii vor primi aceeași diurnă.

Atunci?

Motivul a fost că Palatul e în doliu.

Tot respectul pentru durerile Familiei Regale.

Dar nu văd legătura dintre suspendarea desbaterilor Corpurilor Legiuitoare și doliul acesta.

În postul mare, Mitropolia interzice cafeurile șantante, cîntecele lăutarilor și reprezentațiile teatrelor.

Parlamentul, însă, poate fi oare confundat cu un «șantan»? Discuțiile de la Mesagiul au în ele ceva nereverențios față de Suveran? Puteau jigni întristarea Palatului? Cum și ce fel?

Modesta mea părere e că d. Sturdza, căruia nu i convenea de loc gălăgia discuțiilor la Mesagiul, în grelele împrejurări prin cari trece azi guvernul,

a recurs la acest mic «truc», asemănător cu nevinovata manoperă de care se servește oricare «nemțoaică la copii» care, pentru a-i astîmpăra, le șoptește cu aer grav:

— Psst! Tăceți din gură că Papă e supărat..

Oricum ar fi, eu unul sînt dezolat că anul acesta nu mai voi asculta discursurile la Mesagiul.

În special, mi-e imposibil să concep că d. Nae T. Popp, a cărui activitate parlamentară o urmăresc de douăzeci de ani, va renunța de data aceasta să își expună foarte pe larg, soluțiile d-sale în chestiunile financiare și economice.

Mai ușor aș fi crezut că o să văd într-o bună dimineață podul de peste Dunăre permutat în Calea Victoriei, decît să văd că d. Nae T. Popp nu ține un discurs la discuția generală a Mesagiului

George Ranetti.

Rugăm pe d-nii abonați să binevoiască a ne trimite costul abonamentului prin mandat postal.

Adresa: Revista «Furnica» București.

CEAȚA DIN BUCUREȘTI

Simbăta seara, 20 Noembrie, o ceață nemaipomenit de deasă s'a lăsat asupra Capitalei; nu puteai să vezi la doi pași înaintea ochilor.

(Ziarele)

Pe cer, luna cea bălaie
Nu da nici un semn de viață,
S'au ciocnit trăsuri, tramvaie,
A fost lată. Bre, ce ceață!

Vream într-o cofetărie

Să iaș apă și dulceață,

Nemeriiu la berărie...

Ah, afurisită ceață!

Bere bînd, luai «Furnica»

S'o citesc, că e glumeată;

N'am putut să văd nimica...

Te blestem, infamă ceață!

Am plecat, nu p'o cărare,

Ci p'a două, înspre piață;

M'am lovit de feline...

N'am fost beat; dar... era ceață!

Mă ntilniiu cu creditorii

Ce m'au prigonit o viață;

Nici nu mă zăriră — chiorii!

Știți că-i bine cînd e ceață?

La consoarta-mi scumpă-acasă

Vrui să merg spre dimineață,

S'o brodiu la... (ce v'e pasă?)

Nu's de vină. Era ceață!

Nu vedeam nimic 'nainte,
Par'că pătimeam d'albeață,
Scuza mea 'n două cuvinte
Este simplă: era ceață!

Dar, a doua zi după asta,
Văzui iarași. Vai, în față
Îmi stău soacra și nevasta...
De ce-ai dispărut, o ceață?

Tarascon

FALSIFICAREA MEDALIILOR

Am înțeles cînd Primăria Capitalei a înființat medaliile pentru cin. A perceput cîte cincizeci de bani de la fiecare proprietar al unei jave și veniturile cîmunei au sporit.

Dar nu pricep să se mai creeze noul decorațiun pentru oameni, cari nu plătesc ni i măcar cîte-o bănuță pentru ele. Aveam deja: «Trecerea Dunărei», «Virtutea Militară», «Coroana Romîniei», «Steaua Romîniei», «Bene Merenti», «Serviciul Credincios». D. Haret a mai găsit cu cale să înființeze «Ră-plata Muncii».

Socotesc că erau deajuns. Un amator de tinichele posedindu-le pe acestea toate, ar fi putut să facă concurență celui mai înpopotonat Irod de Vicleim.

Cu toate astea, s'a mai înființat una. Autorul e d. Lascăr, ministrul de interne, iar decorația se numește «Medalia pentru bărbăție și credință».

Lată o medalie care, numai prin abuz, se poate conferi senatorilor și cucoanelor, într'un cit puțin senatori se pot lăuda cu virtutea bărbăției și puține cucoane cu aceea a credinței.

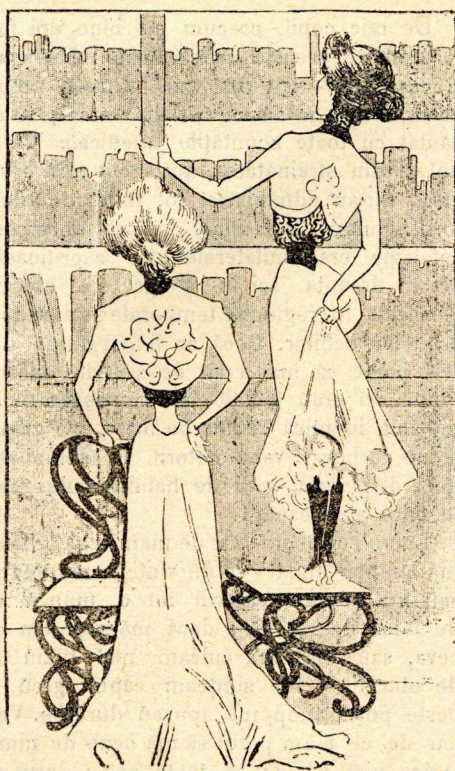
Dar, a propoz de medalii.

De la o vreme, observăm ceva ciudat. Pe cînd moneda Statului o bate numai Statul (bătu o-ar Dumnezeu s'o bată!), medalii pot bate chiar și particularii. Astfel, expozițiile, cari bîntuie de la un timp încoace țara, se termină, de obicei, nu numai cu deficite, dar și cu acordări de diverse medalii. Așa a făcut expoziția științifică, așa expoziția de la Brăila, așa făcu de curînd expoziția agrară. În definitiv, asta n'ar fi nimic, căci mai periculoasă e contrabanda de tutun sau de spirt, cari aduc pagube Statului, decît contrabanda de medalii. Însă, contrabandiștii cari și-au arogat dreptul de a fabrica medalii, — d-nii dr. Istrate, C. Stoirescu, Greceanu —, agravează contrabanda lor printr'o scandalooasă falsificare.

În adevăr, cînd citiți prin ziare că d-lui X. i s'a conferit de societatea agrară ori de cea științifică medalia de aur, știți ce însemnează a-ta? Însemnează că medalia de aur nu e ni i măcar de aur dublă, ci de bronz a un leu și 25 de bani bucata!

Ceram energetic să înceteze acest scandalos șaharmahăr. Destul avem: lapte falsificat, Constituție falsificată, vinuri falsificate, caractere falsificate; nu mai voim să avem și medalii falsificate.

Chifă.

DOMNIȘOARELE ÎN BIBLIOTECA

Cărți de știință plicticoase
Papă citește regulat,
Și apoi trage aghioase
Mai strașnice ca la Senat.

Maman, în schimb, cu cărți picante
Se delectează foarte des:
Romane d'aventuri galante,
Ohnet, Silvestre, Gyp, Mendès.

Drăguțele de domnișoare
Ce-ș vor alege de citit?
Mai trebuie să vă spuie oare!
E de prisos, cred c'ați ghicit.

Ah, șarpele de Kamadeva
Adesea 'n cărți este pitit,
Dind ficelor strămoașei Eva
Să guste mărul cel oprit!

Din cărți fitele învață
Cum se flirtează 'ntr'un salon,
Cum singurul lor scop în viață
E să se'mbrace de bonton

Nu cărți de școală somnifere,
Ci cărți în care poți citi
Sentimentale adultere
Și care pun punctul pe i.

A, Domnișoarele mă ierte,
Deși *par coeur* știu pe Zola,
Desfid să facă ouă fierte,
Sau să gătească o musacă!

Kiriak Napadarjan

CINCINATUS REDIVIVUS!

Ziarul «Țara» a insinuat că poetul Cincinat s'a înfundat în Piatra-Neamțu și nu mai scrie nimic. La această calomnie poetul răspunde prin următoarea scrisoare:

Scumpul meu Ranetti,

Intors de vre-o trei săptămîni din Paris, unde mă dusesem să caut — după cinci ani de provincie — nouă energii de viață, am fost — după cum a zis Maestrul meu Disescu — victima unei rigori ministeriale excesive, — fiindcă întîrziisem din cauză de boală (vezi certificatul medical) o lună și jumătate peste concediu. Numai o lună și jumătate!

Azi sînt avocat și din nou poet în activitate.

Eu cred că d. Geani, care de altminteri trebuie să aibă multă aplicație pentru literatură, cel puțin așa dovedește iscălitura sa din josul decretelor, care prezintă spre marea mea mirare simptomele unei vagi intelectualități — și aceasta numai grafologicește vorbind, — cred că d. Geani — înaintîndu-mă avocat — a vrut să dea o mai mare propășire înaltei poezii lirice, al cărui champion mă decretez singur, ca să întunece întru cît-va splendoarea literaturii satirice și să isbească în triumful «Furniceii» al cărei lauri nu'l lasă să doarmă pe banca ministerială în timpul sedințelor.

Dar nu va fi așa. Deși m'am hotărît (în fine!), după cererea generală, să scot în Decembrie un mare volum de poezii (multe geniale, deși puține inedite), totuși — ca să dejoc intenția vindicativului ministru, am să te rog să-mi hărăzești cîntea unui titlu de redactor efectiv la marele ziar «Furnica», al cărui nume mic și modest contrastează cu enormele vagoane de spirit cu care verva ta și a lui Țăranu hrănește o țară întreagă anemi-zată de un regim... prea descalificat ca să'l mai califice.

Dacă locurile de redactori plătiți sunt, pentru un moment, ocupate, mă voi mulțumi să scriu gratis; sigur că voi fi îndejuns răspăt de simpatiile publicului, în Decembrie cînd îmi va apare volumul. Pînă atunci, ca fost magistrat, fiindcă țiiu la titluri, îmi vei da pe acela de șef al contenciosului societății «Furnica», ce sunt sigur e o mică filială a «Furniceii» tale (membrii ei depunînd fondurile, tu & Comp. fondul)

În altă ordine de idei, am intenția să mă stabilesc, în calitate de Rimnicean, la Rimnicu-Sarat, pentru ca alături de d. Ionel Grădișteanu să combat cu verbul, cu satira și fără ciomag, derogînd de la datinele politice străbune, pe scumpul meu văr Vespasian Pella, întrupare în localitate a hîdreii guvernamentale.

Încă un cuvînt.

În ziua chiar cînd 'mă-a venit depeșă de înlocuire, am pledat la Curtea cu jurați, achitînd pe inculpat în aplauzele săleii. Acest proces 'mi-a inspirat următoarea epigramă:

Jurați-au fost de data asta.
Mult mai cinstiți ca acuzatul.
L'au achitat. Dar el, sunt sigur,
N'o să-și achite avocatul!

O îmbrățișare frățească de la vecihiul tău confrate și amic.

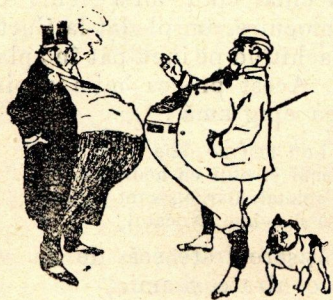
Cincinat.

Nota Redacției. — Suntem datorî o mică lămurire străvechiului nostru amic (ca ne nous rajeunit pas!), cît și opiniei publice. Nu ministrul de justiție a comis infamia de a înlocui pe Cincinat pentru meschinul motiv că a întîrziat peste concediu cu o lună și jumătate (ce însemnează oare 45 de zile față cu vecinicia?). Ci, noi. Da, noi, prin proptele influente, am stăruit pe lingă d. Geani, ca să redea baroului un elocvent avocat și Parnasului Român pe una din cele mai pure glorii ale sale. Nici un moment nu ne-am preocupat de inconvenientele ce pot prezenta une-orî o eliminare din magistratură în toilul ernei. Mai înțiu fiindcă știeam că Cincinat posedă din vremuri imemorabile o magnifică blănă contra căreia, nici acțiunea distrugătoare a timpului, nici perfidia molilor, n'au putut face nimic. Știeam apoi că un poet ca Cincinat n'are nevoie de lemn tăiat cu chilogramul ori de kocs ca ori ce vulgar muritor, el dispunînd de mii de tone de foc sacru și încălzindu-se vecinic la razele Idealului. Că o să-și piardă o mizerabilă leafă? Ce importanță are asemenea bagatelă pentru un poet ale cărei rime sunt milionare, a cărei fantazie e mai bogată de cît Rockefeller?

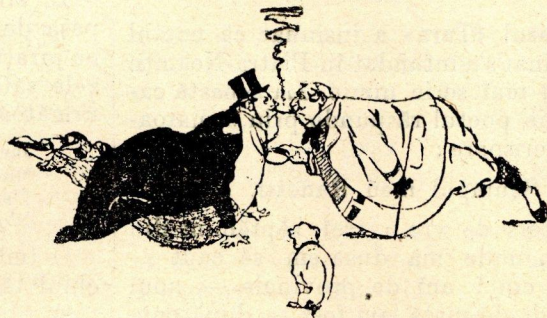
Cu conștiința senină deci, am intervenit pe lingă d. Geani și am avut fericirea să obținem destituirea magistratului, pentru a readuce în mijlocul nostru pe magistrul!

Nu mai e nevoie să spunem că acceptăm cu entuziasm oferta fabulos de avantajoasă pe care ne-o face eminentul Cincinat. Îi decernăm deci dublul titlu de colaborator onorific și de șef al contenciosului «Furniceii». În această din urmă calitate, avocatul va avea de furcă cu procesele cerebrale grație cărora dăm la lumină atitea geniale glume și calambururi.

Urăm deplin succes noii cariere pe care o va începe Cincinat, convingîndu-se că va fi cel mai sărat din Rimnicul Sarat, dovadă este epigrama pe care o publicăm mai sus. Dacă bucătăreasa noastră ar pune atîta sare în supă, cît a pus Cincinat în această epigramă, i am trînti cu fafuria în cap. Autorului unei asemenea epigrame-potroacă, îi dăm însă la cap cu o cunună de lauri!

I. — Imi dați voce s'aprinz ?

II. — Cu plăcere !

PETIȚIA UNUI ACAR

Ne cade în mină următoarea autentică petiție :

Onor. Administrațiunei Serviciului de Economat al C. F. R. prin d-nul Șef al Stațiunei.

Odată cu aceasta am onoare a supune la cunoștința Domnilor Organ ai serviciului de Economat următoarea cerere :

Figurind cu funcțiunea serviciului în Garra Kitilla, lucru întimplător prin observări vizibile din geamurile localului fostul depou și Economat, un fost Biuroș de scris și citit vechi cu totul uzat de neîntrebuințat în pozițiunea în care se găsește, de cit în urma unei reparațiuni speciale ; cu toate acestea subsemnatul încă ofer pentru acest Biuroș uzat lei 8 bani 50 %.

Cu tot respectul

Acar Garra Kitilla

De hatîrul unei asemenea petiții, serviciul de economat ar trebui să i dea biuroul gratis, ca să nu i mai lase gura apă bietului acar, uitîndu se la el prin observări vizibile din geamurile localului.

MIGRENA

Știam că șade la țară și trecînd pe la el, m'am oprit să-l văd.

Mă aduceam aminte așa cum era în școală și așa cum îl zărisem acum vre-o patru ani la teatru, cînd l'am recunoscut numa' decît, căci îl rămăsese aproape neschimbată fisionomia de copil : aceiași ochi mari și dulci, același păr lung și negru lasat în bucle, aceeași inteligență vie, aceleași calități sufletești.

N'a putut însă sfîrși liceul, n'a putut termina nici o școală specială, cu toată pasiunea lui de muncă, cu tot bunul simț cu care natura îl înzestrase. Causa era o groasă migrenă, care-l tortura n-continuu, din zilele copilăriei pînă acum la douăzeci și opt de ani. N'avea somn liniștit, n'avea zi fără teribile dureri, cari îl cuprîndeau cu intermitență. Nu put-a întreprinde nimic cu creierul, nu era în stare să-și încordeze gîndirea mai mult în aceeași ordine de idei, fără ca un trăsnet să-i treacă de la o tîmplă la alta, un junghi în ingro-

zitor, care era începutul unor dureri fără sfîrșit !

Calitățile lui naturale și dorul înăscut de muncă, nu puteau rămînea însă fără întrebuietare. Dacă cu mintea nu se putea trudi fără să fie sleit de dureri, putea să muncească alt fel, fără sfortări de rațiune, fără oboseală intelectuală prea mare. Avea de la părinți un patrimoniu destul de întins, o moșie de două mii de hectare, pe care hotărî să o cultive singur. așa că, de cîțiva ani încoace, se ocupa exclusiv cu agricultura rațională și științifică.

* * *

Situată în mijlocul unui parc secular, o casă confortabilă, bătrînească, se răsfața înconjurată de viață de Canada, cu pridvori imbricate în clematite.

Am sunat : servitorul mă introduse într-un salon drăguț ; îi spusese numele.

După două minute auzii în vestibul pași, apoi niște voci :

— Conașule, nu vă luați peruca ?

— Nu'mi trebuie acum — răspunse vocea, în care-mi recunoscu prietenul.

În același timp ușa se deschise și apărură un domn chel ca 'n palmă, o chelie absolut completă căci nici în ceafă n'avea fir de păr ! Ne-am recunoscut, era el vechiul coleg de școală, în carne și oase ! aceiași ochi mari și dulci, aceeași inteligență vie... dar frumosu-i păr negru și lung, admirabila-i coamă de poet, de savant de artist... dispăruse !

«Fă-te ca nu bagi de seamă» imi zise el, ca răspuns privirei mele nedomirite, și începu să mă întreb multe, multe de cari se întreabă vechii prieteni după atîția ani de despărțire.. Dar eu răspundeam scurt, mîncîndu mă să ghicesc, care e cauza acestei slujiri — probatîl benevole — a prietenului meu, eu care-l admiram atît, frumoasa podoabă brună ce-i încadra figura. Văzînd că nu e chip să scape pînă nu'mi va da deslușiri amănunțite, imi zise :

— Vino să te plimb prin parc ca să-ți vezi și tu, și mergînd îți voi spune tot. Dar să-mi dai voce ca să pui ceva pe cap, mi-e frică de răceală.

Trase un sertar și scoase dintr'însul o superbă perucă brună, imitînd perfect părul lui de altă dată. Cînd o așeză pe cap, atînci imi cunoscu deplin colegul de acum cîțiva ani. Era același, nimic nu-l schimbase. Am eșit amîndouă în parc și iată ce mi-a istorisit :

De mic copil, precum știți bine, am fost torturat de această oribilă boală : Migrena ! Acestele mi-erău mai rare atunci, totuși părinții mei m'au îngrijit din vreme și m'au căutat cu toate somitățile medicale de la noi și din străinătate ; am făcut cură peste cură, mi-au administrat tot felul de doctorii... lucruri zadarnice. Această dureroasă cefalagie era unilaterală dar capricioasă : aci în dreapta, aci în stînga, de obicei localizată în regiunile temporale și deasupra orbitelor ochilor. Dacă ar fi fost numai dureri poate că mai erău de suferit, dar de multe ori erău însoțite de o senzație de amețeală identică răului de mare, de greață și de turburări vaso-motorii. Îți închipuești deci disperarea mea de halul și șubrezeala în care ajunsesem !

Lucru curios, înainte de manifestări, boala mă anunța. Iată ce un vîntîșor mă trăgea, sau imi sfortam creierul într-o muncă cît de mică de rațiune ; dacă mă supăram de ceva, sau dacă mă culcam mai tirziu ca de obicei — imi simțeam capul greu și peste puțin timp mă apucau durerile. Vezi dar de ce n'am putut să mă ocup de nimic serios nici odată ; cu toate astea dorul de lucru mă chinuia mult, ambiția imi frămînta minte ; eram tînar, vînjos solid, vigoarea mea însă rămînea neputîncioasă, față de blestemul care părea că mă va ucide plin de viață !

Părinții mei au murit cu durerea în suflet !... Ce n'am făcut, la rîndul meu, ca să mă curăresc ?.. Am citit monografiile întregi asupra Migrenei ; am întrebîntat toate mijloacele dictate de știință... Nimic ! Am întregat celebrități medicale, cari să fie cauzele acestei boale, căci numaî cunoscînd cauzele o poți combate cu succes ; imi răspundeau toți : «Nimic nu e sigur ; se pare că este consecința unei intoxicațiuni generale nervoase, sau a unei demineralizări organice. Boala asta e foarte frecventă la neurastenici, la dispeptici, la gușoși, artrici și an-mici. S'a observat și la cîteva boale infecțioase ca tifosul, tuberculoza... dar dumneata nu ești în casurile acestor».

Ast-fel era răspunsul tutulor : imi făceau teorii, mă îndopaîu cu erudiție pedantă, iar eu, credul în știința lor neputîncioasă, mă îndopam cu doctorii și tratamente fără nici un fel de consecințe.

M'am tratat întî cîteva luni cu sulfat de atropină și cu chinoidină. Nici un rezultat ! Consultînd apoi opera lui Robin m'am tratat cu bromur de pot-siu, antipirină, cafeină și praf de *parollinia sorbilis*. Nimic ! Am schimbat iar tratamentul întrebîntînd foî de meniant ; nimic și iar nimic !

Citînd o bibliotecă întreagă asupra chestiei, am ajuns savant în Migrenă și atîta tot ! Cît despre tămăduire, nici un efect !

Boala făcea progrese uimitoare ; accesele deveneau tot mai dese și duraîu din ce în ce mai mult. Din plină sănătate mă pomeneam cu o indispoziție neexplicabilă, urmată de o noapte de insomnie. Apoi simțeam o mare durere frontală care-mi da junghiuri la ori-ce sgomot, lumină vie sau

oboseală intelectuală, de mi se părea că mi se strânge capul într'un cerc de fer. Îmi veneau amețeli și ori-ce mișcare a globului ochilor îmi era penibilă. Arterele timplorelor îmi svicneau cu putere, ochii îmi lăcrămau încontinuu, iar gura mi-era înecat de o supra-salivațiune. Cîte odată simteam turburări în personalitate, incoerență în vorbire, începuturi de afasie și chiar o pierdere parțială a memoriei!

Eram disperat; gînduri de sinucidere începuseră să mă muncescă, pe mine atît de cumințe altă dată! Cînd îmi trecea accesul, o schimbare mare constataam; eram vesel, plin de speranțe, căci tot mi se părea că m'am însănătoșit pentru tot-d'una, dar iluziile 'mî erau foarte scurte; din nou mă prindeau durerile, nouă gînduri de moarte 'mî frămîntau mintea!

Pînă cînd m'am hotărît să nu mai ascult de medici și să-mi bat joc de știință.

Decisei deci să-mi muncesc creierul, așa profan cum eram în ale medicinei, și să găsesc un tratament băbeșc, care poate că mă va lecu. Speranțele sunt mari în momente de-astea.

Preocupat de o astfel de soluție, stam trîntit pe un divan și-mi citeam o revistă franceză, care 'mî vine săptămînal; iată ce găsim într-o rubrică științifică:

Chimia părului

«Chimistul Gaub's a descoperit că pe cînd există în păr diferite nuanțe în ceea ce privește compoziția chimică, sunt unele soiuri de păr cu o abundență extraordinară de anumite materii.

«Astfel părul blond e caracterizat printr-o proporție mare de sodiu și siliciu. «Părul roșu conține o foarte mare cantitate de siliciu. Părul negru sărac în sodiu, «lipsit aproape cu totul de siliciu, este însă foarte bogat în potasiu. Există deci păr «sodic, păr silicic și păr potasic.

«Cum însă părul crește mereu și e tuns «într-una sau cade în mod natural, este luevident că prin păr se face o eliminare încontinuu de oare-cari compuși minerali.

«Să admitem deci că sunt în Franța «14 milioane de femei, avînd fiecare o «cantitate pe păr în mediu de 300 grame. «Asta face 4.200000 kilograme de păr, care «prin compoziția lui conține mai mult de «59 mii de kilograme de materii minerale. «Numai fier, părul francezilor ar putea furnisa 2400 kgr. In sulf 4500 kgr. Fiecare «femeie pierde în mediu 10 centigrame de «păr pe zi, adică 1400 kilograme în 24 ore, «pentru toate femeile din Franța; și pe an «510 000 kgr. cari restituiesc pămîntului «7000 kilograme de materii minerale!

«Se vede deci bine că mișcarea materiei minerale, care se face prin intermediul părului, nu e de disprețuit!

* * *

De odată, lumină se făcu înaintea minții mele întunecate! Cum, va să zică părul nu servește omului numai ca podoabă sau pentru a-i feri capul de intemperii; prin păr se face eliminarea din organism a unor compuși minerali netrebuincioși

corpului. Precum prin partea inferioară a tubului digestiv se elimină materii inutile digestiunii, produsul alimentelor ce nu se pot asimila; precum glandele sudoripă e ale pielii elimină sudoarea, prisosul lichidelor intrate în corp și inutilele; tot astfel părul e un organ desăvîrșit, care îndeplinește o funcțiune foarte folositoare întru cît elimină cel blond și roșu, sodiu și siliciu, iar cel negru, o mare cantitate de potasiu. Dacă aceste substanțe sunt eliminate prin păr, este că ele nu sunt de nici un folos organismului său în tot cazul sunt în prea mare cantitate. Cînd eliminarea prin păr se face greu, atunci toate aceste substanțe rămîn în corp și nefiind de nici un folos, negreșit că fac rău organismului.

Transportînd această argumentare la cazul meu, am raționat astfel: eu sunt brun; va să zică părul îmi elimină din corp potasiu. Dacă aș presupune că migrena mea se datorește prezenței acestui potasiu în mare cantitate? Care ar fi singura cale naturală de eliminare? Părul. Eu am un păr frumos și mare, dar tocmai pentru că e mare, crește greu, căci nutrirea lui se face anevoe, fiind lung. Crescînd greu, îl tuncrar, așa că eliminarea potasiului se face foarte încet. Dacă aș activa această creștere prin tundere și o tundere completă? Se va întimpla lucrul următor: rădăcinile părului se vor fortifica și neavînd de nutrit fire lungi, vor contribui la creșterea în mod extraordinar a firelor mici, cari se vor îngroșa și împuternici. Îndată ce vor ajunge la un centimetru lungime, le tuncrar iar; creșterea se va face deci din ce în ce mai iute și ca consecință procesul de eliminare se va întrei. Potasiul eșînd din corp, otrava de care sunt chinuit dispăre cu toate efectele ei.

Negreșit că toată aceasta teorie cădea, dacă nu potasiul ar fi fost cauza boalei mele. Dar ce mă costa să încerc și p'asta... am încercat atîtea!!

De atunci m'am ras zilnic în cap. Vre-o cite-va săptămîni n'am simțit nici o îmbunătățire; nu m'am descurajat însă și am continuat sistemul cu răbdare. Apoi cu încetul am avut nopți mai liniștite, m'am odihnit bine iar în timpul zilei durerile erau din ce în ce mai puțin acute.

...De va fi fost atunci întimplarea care m'a îndrumat spre bine, sau ideea că am intrat într'un sistem eficace m'a tîmădui... nu știu! Dar de un an de zile parcă m'am născut a doua oară, căci numai pricep ce e durerea! Ce dulce mi se pare viața și cu ce lăcomie 'mî trăiesc zilele, numai doresc nimic în lume, sunt mulțumit!

— Acum însă, de ce nu-ți lași părul să crească, dacă ești convins că ai eliminat din corp substanța care ți-l otrăvea?

— Nu, răspunse dinsul hotărît, a nu-mi mai tunde părul însemnează a încetini creșterea și deci a provoca din nou răul de care am scăpat. Și apoi ce nevoie am; mă duc foarte rar în București și atunci am vre-o șase peruci pe cari le iau cu mine. Sunt atît de bine executate că e greu să

ghecești că nu am părul natural, tocmai la vîrsta mea: și apoi am avantajul de a fi odată blond, odată brun; pieptănat azi într'un fel, mîine într'altul... Aci la țară o întrebuițez numai cînd mi-e teamă să nu răcesc; de cine să mă jenez?

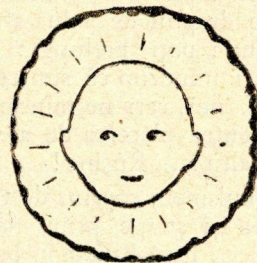
...Și tot umblind și istorisînd am ajuns în fundul parcului. Aci, la încrucișarea a două alei, am dat de un capac de metal, zugrăvit de semăna a marmură, pe care era săpat următorul epitaf:

«Aci zace sărmana într-o pomenire Știința, în vîrstă de cite-va secole, moartă de boala neputinței. Rugați-vă pentru dînsa». Amicul se plecă, apucă un cîrlig ascuns în iarba și ridică capul în sus. Într-o escavațiune dreptunghiulară zăcea o mulțime de cărți deasupra cărora, pe o panglică neagră scria cu litere aurite: *Falimentul științei*. Din titlul cărților atît putui prinde: *La Migraine* de dr. L. Thomas; *De la Migraine* de Lasègne; *Etude sur la Migraine* de Galezowski; *Sur un cas de Migraine* de Charcot...

Prietenul trînti capacul murmurînd cu pietate:

«Fie-le țărîna ușoară!»

George Cair

PROTECȚIA

De-ai face vre-un scandal enorm
Și te-ar conduce 'n secție
Nu-ți face nici Proces-Verbal
De vei avea protecție.

De-ai bate pe vr'un cetățean,
Teribil, să-î dai lecție,
De judecată n'ai habar
Te-achită de-ai protecție.

Prin pușcării ce's pline, tu
De-oi face vre-o inspecție
Puțină găsi-vei vinovați;
Is liberi, c'au protecție.

Prin slujbe dacă controlezi
Găsești multă infecție
Agramatoși ori cîți-poțești
De ce?... Că au protecție.

La facultățile de drept,
Din proști azi faci colecție,
Și's toți cu «albe» reușiți.
Păi dacă au protecție!

Azi tinerii nu se însoar
Cu fete din afecție;
Să fie schioapă d'un picior,
Să aibă doar protecție.

De cade mort un om pe drum
La Morgă-i fac disecție,
Dar numai dacă-î om de rînd;
Și-acolo-î tot protecție.

Pămîntul doar e cel mai just
Căci nu face selecție
Distruge 'ncet cu viermi lui.
Chiar și p'ai cu protecție.

Costache Modestu

FACEȚI POLITICĂ!

— ... Îți inchipuești în ce strimtoare mă aflu... A fost imposibil ca să-î fac ceva. Și eu, tu mă cunoști bine, toată lumea poate s'o spue, eu nu sînt un pungaș: am probe, ori cînd pot justifica cu martori că 'mă datorește. Dar cui?... cui?... De un an de cînd sînt plimbat din termen în termen, de șase ori am plătit avocatul de geaba: «Procedura ne fiind îndeplinită, procesul s'amină». Și toate acestea pentru că datornicul meu face politică, pentru că e sculă guvernamentală!

Cel care îmi vorbește a amuțit par'că trăsnet de idiotie... Ridică ochii spre cer, are aerul de a căuta ceva... Continuă minios:

— Domnule! domnule!... De nu'mi da D-zeu familie, de mult îmi luam lumea în cap! Înțeleg să trăiești cît ești orînduit; dar să te uciză alții, așa, ca să 'ți arate superioritatea colectivității din care face parte, asta-î principiul pietrei de moară care strivește un gîndac. Și eu nu sînt un gîndac, precum nici ei nu se pot mîndri cu masivitatea pietrei de moară. De unde dreptul de a lua altuia ceea ce tu nici nu 'i poți prelungi: existența? Și ne mai mîndrim că suntem *animalul superior*... noi, cari ne mîncăm între noi numai pentru plăcerea de a vedea suferind pe alții!... Rușine!

Prietenul meu, coprîns de tremurătură nervoasă, își șterge pripit nădușeala de pe timple... bagă batista în buzunar, urmează desnădăjduit:

— Amicul meu, sînt ruinat. Nu materialicește: banii sînt greu de cîștigat pentru cei cari doresc să aibă mai mult de cît le trebuie; sînt ruinat moralmente, fizicește. E atîta încordare în mine, că mă mir cum am putut rezista nebuniei. Și de asta mi-e frică, de nebunie. Ce vor gîndi cunoscuții mei, Societatea, de copii unui om care a murit în balamuc? Care din ei va bănuî măcar că a fost unul din cauza căroa a plesnit o coardă a așa numitului instrument muzical *viața*? Te întind mai rău ca tilharii la drumul mare. Reziști: „E un sălbatec”; te omoară: «Un ticălos»; intri în tagma lor: «Ce om de ispravă!» O dilemă din care ești apucînd drumul cimitirului, culcat și cu picioarele înainte!

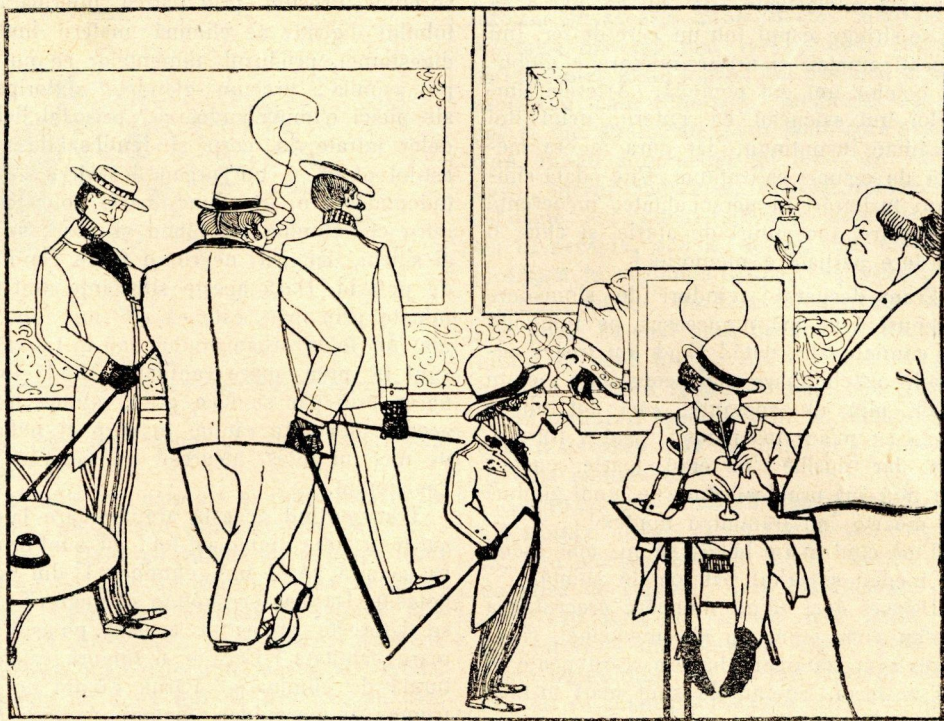
S'a întrerupt brusc... ceva par'că l'a astupat în gîtlej... Respiră șuerător ca un cazan prea încărcat de aburi... îmi întinde mîna:

— Dragul meu, ești tinăr, acum ai intrat în viață. Folosește-te de ea, ferește-te de cei cari fac politică... fii fericit. Iartă-mă că te-am oprit din drum.

Și de-atunci nu l-am mai văzut.

* * *

Acum cite-va săptămîni, am întîlnit pe calea Victoriei un individ țanțos, la mers, țeapăn, isbind pe toți cari nu 'i făceau loc ca să-și continue drumul în linie dreaptă. Mîs'a părut că'l cunosc;

I. — Mai mulți Fasoneli, auzind că la o mare cafenea de pe calea Victoriei a venit o nouă «casieriță», s'au înființat chiar de a doua zi... au găsit-o după cum se vede în gravură.

dar era prea bine îmbrăcat ca să fie individul cu care îl asemuam. Pe acela îl știam într-o situație foarte josnică: unul din cei cari dorm lungiți pe canapelele tripourilor, furînd sau împrumutîndu-se la cîștigători, fără ca vr'o dată să înapoieze banii. Intr'un rînd a dispărut pe neașteptate: se inhăitase cu o cocotă, împreună «organizase» un joc clandestin de *macă*. Jucătorii neexperimentați, unii erau furați cu cărți măsluite, restul își goleau punga în mîinile doamnei, în schimbul a mici favoruri intime cu urmări de cură pe la băile de iod din străinătate. Intr'o noapte, poliția a găsit de cuviință să vie nepoftită... O mică informație pe la ziare... și nimic mai mult.

— Bună ziua... bună ziua... Ce te mai faci?... L-ai văzut?

— Pe cine?

— Faimosul nostru Cacialma!?... Ia-o mai repede, că'l ajungi.

— Cum! El e? Adineauri a trecut pe lingă mine.

— Doar nu dracu! Inchipuește-ți, măi, că i-a murit unchiu-său și că i-a lăsat o moșie cît un județ.

— Ce spuî! Cacialma agricultor?

— Așî! Face politică. E deputat.

Ne-am despărțit rîzînd.

* * *

În mahalaua mea există un tip de avar bătrîn, care s'a pricopsit dînd bani cu camătă, ruinînd proprietarii mici cu ipoteci oneroase, și pe care, de la comisar pînă la sergentul de stradă postat în colțul rîspîntiei, toți îl știu de frică. Nevoiașii, căroa cea mai mică abatere de la traiul obișnuit îi viră în încurcături bănești că nici Rothschild n'ar fi

în stare să le deslușească, toți sînt clasați și numerotați în registrele lui. D-l acesta, scribulit în hainele 'i largi de precupeț ajuns, e o forță. Nu se face întrunire politică pe culoare, la Dacia sau Eforie, fără ca o căpetenie a partidului să nu 'l viziteze în ajun, să nu 'l invite personal, ca de la egal la egal. El crapă de orgoliu, dă ordine: datornicii trebuie să se ducă acolo unde 'i trimete el dacă nu vor ca de a doua zi să fie lăsați pe drumuri.

Și eu nu cred că «cei mari» să nu 'și dea seama de umilire. Dar ce voiți d-voastră:

— Fac politică!.

* * *

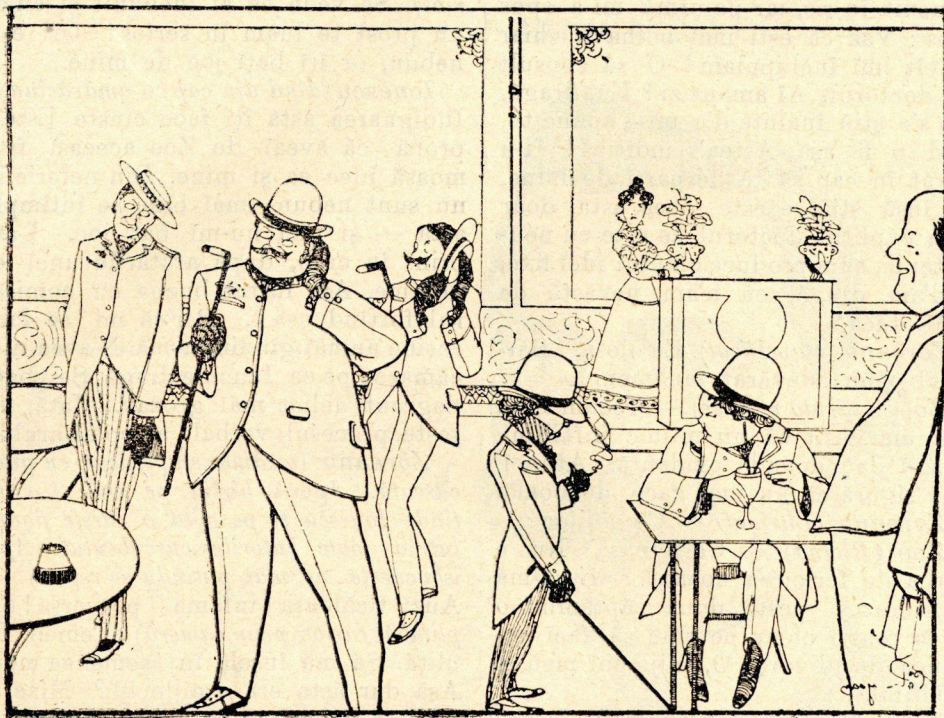
Cu toate recomandările făcute în cursul anului, Știucescu Caracudă, elev în cursul superior liceal, a ținut ca și la examen să imite pe papa, care vorbește numai la zile mari. Profesorul l-a lăsat corigent; la Septembrie, repetent.

Papa, aprins de atîta îndrăzneală, dă fuga la ministrul respectiv, îi explică cazul: «... Fiū-său e foarte deștept... învață toată noaptea, dar îl persecută profesorul.

— D-le ministru, trebuie să știți că face parte din «opozitie» insistă bătrînul Știucescu.

Ministrul cheamă pe profesorul cu pricina, îi ordonă ca „să'l treacă”. — D-le ministru, îi răspunde el foarte cuviincios, d-voastră aveți puterea asta; eu însă nu. Cu ce obraz m'ași mai prezenta înaintea școlarilor?

D-l ministru, lămurit asupra puterii de care dispune, profită de sfatul dat. Știucescu Caracudă, de formă examinat de o nouă comisiune, e promovat în

II. — ... I-aŭ văzut și figura !

clasa următoare ; profesorul e transferat la un liceu din provincie : « în interesul învățămîntului ».

Și pentru ce ?

Pentru că . . . pentru că . . .

— D-l Știucescu face politică !

* * *

D-l Ionescu, funcționar la un minister, tot bătînd « balurile de societate » și soarelelor în familie, face cunoștință unui drăcușor de domnișoară, frumoasă, deșteaptă, însă săracă lipită așternutului. Dumneaei, ahtiată după libertate, dorea de mult să intre în Societate... dar legitim, pe ușa bisericeii.

... Părinții, bucuroși că se scapă de belea, consimt : odrasla lor devine d-na Ionescu.

În trei ani de zile, d. Ionescu — « imbecilul », « idiotul », « canalia », etc., etc. după cum obișnuiau să-l bine-cuvînteze de mai multe ori pe zi iubiții lui camarazi — d. Ionescu înaintează în slujbă pînă la treapta imediat inferioară « directorului de serviciu ».

Cauza ? Cauzele ? — N'ați ghicit ?

D-na Ionescu e foarte tare în politică de cabinet. Întrebați și pe d. secretar general.

D-voastră, toți cari doriți să vă priocopiți fără ca să munciți, haide, puțină îndrăzneală :

Faceți politică !

Nae D. Țăranu

CITIȚI URMAȘII ROMEI

NUVELE ȘI SCHIȚE de GEORGE CAIR

Un elegant volum de 304 pagini pe hârtie velină, ilustrat cu 56 de figuri în autotipie. Prețul unui exemplar 3 lei.

Depozitul la librăria Alcalay, București.

UN STUDIŢ PORCOLOGIC

În Dorohoiu a apărut un ziar « Steaua » al liberalilor disidenți în frunte cu d. Ionică Pilat. Era foarte natural ca, în ajutul sărbătorilor nașterii lui Christos, Pilat, — care se știe că a jucat un rol așa de suspect în marea tragedie a lui Isus, deși a făcut disidență punîndu-se în divergență de opinii cu Ana și Caiafa, favoriții regimului de pe-atunci, — era natural zic ca d. Pilat să umble cu steaua.

Dar, în același timp, mi se părea firesc ca « Steaua » din Dorohoiu, dacă voia să vorbească nu numai de liberalii oficioși locali, ci și de alte dihanii, să înceapă prin a vorbi de rac, care este marca județului respectiv. « Steaua » însă nu vorbește nimic de rac, probabil pentru a nu se pune rău și cu partidul conservator, cu Reacțiunea care e simbolizată prin acest crustaceu. Destul că « Steaua » s'a pus rău cu stîlpul din localitate al guvernului.

Despre ce animal credeți că vorbește « Steaua » ? Despre... porc ! « Steaua » publică în adevăr, în foiletonul ei, un « Studiu de economia casnică » intitulat « Porcul în gospodăria mea, studiu care e semnat de d-l « Ștefan I. Goilav, directorul școlii de agricultură Pilipăuți-Dorohoiu » și de « d-na Carolina St. I. Goilav » absolventă cu diplomă a școlii de economie casnică din Buda-Pesta ».

« Porcul în gospodăria mea », recunosc de la început, este un titlu foarte original. Eu unul declar că nu aș permite niciodată să intre porcul în gospodăria mea, deși se zice că porcul aduce noroc, dar ori și cum, porcul într-o gospodărie, ori-care, nu poate face de cît o porcărie.

Însă, și mai original de cît titlul sunt ideile pe cari d. și d-na Ștefan și Carolina Goilav le expun în studiul d-lor cooperativ, ca să nu zic porcoperativ.

Iată ce citesc :

« Porcii de prin sate se apropie de tipul primitiv. Aceștia ni se prezintă cu capul lungueț, nalt pe picioare, gîtul lung, trupul scurt, adică cum e mai bine, ca să aducă serviciile sale naturei ».

De aici rezultă, că după părerea d-lui și d-nei Goilav, nu poți aduce serviciu naturei de cît dacă ai capul lungueț, ești i alt pe picioare, ai gîtul lung și trupul scurt. Cum e mai bine, zic cei doi autori. Cu alte cuvinte, a fi porc înseamnă să fii cum e mai bine. Mersi ! Subscrisul, care nu prezintă nici unul din sîmălmentele de mai sus, declară că preferă să-și dea demisia din serviciile pe cari le-ar fi adus naturei, așa cum înțeleg autorii studiului din « Steaua ».

Dar iată ce scriu mai departe d. și d-na Goilav :

La acea epocă îndepărtată natura domnea. De atunci însă cu mult lucrurile s'au schimbat. Suveran e omul azi, fauna și flora au trecut sub stăpînire sa, porcul a fost domesticit.

Cu cîtă melancolie evidentă reamintesc colaboratorii ziarului « Steaua » de epocile de mărire și de decadență ale porcului ! Ca și cum ar regreta că azi omul e suveran, în loc ca porcul să fie : Majestatea Sa Ghiță I, purtînd, în loc de șceptru, un jujău aurit.

Să ascultăm acum cum d. Ștefan și cu d-na Carolina Goilav fac portretul, ca să nu zicem portretul, porcului. A rămas pe jos Buffon care a descris pe cal cu atita « ambalare » : « la plus noble conquête que l'homme ait jamais faite c'est celle de ce fier et fougueux animal qui partage avec lui les fatigues... », etc. Cu mult mai cald entusiasm vorbesc d-lor despre porc :

Gras de-î atîrnă burta pe pămînt, greu că d'abia se mișcă pe picioarele-î scurte, cu urechile mari lăsate în jos și prin atrofia mușchului auricular, efect al domesticirii, în neputință de a ridica urechile pentru a percepe șomotele prevestitoare de pericolele ce-l amenință, porcul nu mai poate rămînea slujbaş credincios al naturei. De altfel de aceasta nici nu are nevoie. După cum am spus, suveran e omul azi, și pentru serviciile sale l'a și creiat. Porcul e un rezultat al selecțiunei umane, e un produs artificial, e opera omului, dînsul l'a fasonat, l'a modelat, după pofta lui, după trebuințele lui, în mîna lui porcul e un obiect viu, după cum obiecte vii, în mîna lui sunt și toate celelalte animale.

Protestez cu energie, în numele omenirii întregi, contra insinuării că porcul e un rezultat al selecțiunei umane, opera omului. Dacă există și oameni din cari nasc porci, nu e un cuvînt ca această monstruositate să fie generalizată.

Că « porcul nu mai poate rămînea slujbaş credincios naturei », puțin îmi pasă. Îmi pare chiar foarte bine că porcii sunt suprimați din slujbe. Dar, încă odată, mă ridic cu tărie contra tendinței d-lui și d-nei Goilav de a transforma umaritatea într'un fel de cociină și pe Dumnezeu într'un soi de Pațac !

Pe ori și cine l'ași întreba, domnule Ștefan și doamnă Carolina Goilav, tot așa v'ar spune ! P'or'cine !

Kiriak Napadarjan.

UN MIJLOC INFAILIBIL

Intimplare licențioasă în două acte și un epilog

PERSOANELE:

Ion Zoreanu, avocat, băiat chipeș.

Chiril Ionescu, rentier, amic cu avocatul și cam... Tânase.

Zoe Ionescu, soția sa și amanta lui Zoreanu.

ACTUL I

Camera de culcare din apartamentul de toaletă al lui Zoreanu. Când se ridică cortina scena trebuie să indice că s-au petrecut acolo lucruri fără perdea. Pe masă se văd resturile unei «gustări» cu sampanie; pe marginea patului în dezordine, Zoreanu, picior peste picior, numai în vestă, își leagă cravata; în dreptul oglinzei, Zoe își strânge fusta și-și încheie corsagiul, detaliu care arată că toaleta sa fusese ceva mai înainte foarte sumară. Se continuă o conversație începută.

Zoreanu — Și zici că nu vrea cu nici un chip?

Zoe. — Este ne mai pomenit. Cite nu-i fac, și degeaba: Accesele de nervi mi-au devenit zilnice; ocărăsc, sparg, blestem. E de prisos. Fumează liniștit și când mă liniștesc, căci trebuie să mă liniștesc odată; îmi spune zîmbind: Ți-a trecut Zoico? Vezi? Știam eu că o să-ți treacă!... Îți place?

Zoreanu. — Dar, în sfârșit, asta nu poate să dureze la infinit. Putem fi surprinși odată, în pare chiar că bănuiește ceva, și atunci adio proiectele noastre. Legea e lege; nu ne mai putem lua. Ar trebui să-i spuie că nu vrei să mă trăiești cu el... Scurt!

Zoe (*punându-și pălăria*). — Ești copil dacă crezi că m'am mărginit numai la ce ți-am spus... Am făcut ceva mai mult de cât zici; i-am spus-o verde, răstit, obraznic: — nu te pot suferi, înțelegi, nu te pot suferi. Îmi faci silă!... Mi-a răspuns: — las'că știu ce sunt astea; sunt efectele boalei de care suferi; mi-a spus mie doctorul că așa este neurastenia: dar are să-ți treacă. La iarnă mergem în Italia și te vindecî...

Zoreanu (*Complectîndu-și toaleta*). — Ce nesimțire!

Zoe. — Mai rău de cât atât! să vezi. Revoltată în cele din urmă de atîta nepăsare, erî seara i-am mărturisit căl înșel.

Zoreanu (*îngrijat*). — Drace!

Zoe (*rizînd*). — Liniștește-te căci nu i-am spus cu cine. O! am fost de-o îndrăzneală. (*Își pune voalul și mănușele*) În urma unei noi scene, cum îi repetasem de zece ori că vreau să ne despărțim și că am să intentez acțiune, lucru la care el răspundea iar că sunt idei care o să-mi treacă cu boală, i-am ripostat, furioasă: — Idei? Neurastenie? Nu domnia, este iubire. Iubesc pe un altul, te-am înșelat, sînt amanta altuia, vreau să fiu numai a lui, pe d-ta nu te pot suferi, asta e. Înțelegi acum? Recunoști acum că trebuie să ne despărțim?

Zoreanu (*cu interes*). — Și ce a zis ramolitul la asta?

Zoe. — Nici nu-ți poți închipui! A

isbucnit în ris, iar pe urmă mi-a spus rîtos: Văz că ești mai bolnavă chiar de cît îmi închipuiam! O să consult iar doctorul. Ai amant zi? Eu, dragă, am s'o știu înainte d'a mi-o spune tu, cînd o fi așa. Astea's mofturi! Ți-a intrat în cap să te desparți de mine, eu însă știu ce este ideea asta, doar mi-a explicat doctorul ce este cu neurastenia, cum produce omului idei fixe, și d'aia, dragă, eu n'am nevastă de lăsat. Iaca!

Zoreanu (*stupefăcut*). E colosal! Bărbatul e un adevărat fenomen.

Zoe (*îl sărută pe buze*). — Precum spuie. Dar am găsit eu un mijloc infailibil. O să-i dau dovada evidentă. Atunci, sînt sigură că nu mai zace de boală.

Zoreanu (*Intrîgat*). — Ce mijloc?

Zoe (*Rizînd*). — Ce-ți pasă! Nu e vorba de fericirea noastră? Lasă-mă să lucrez și peste două săptămîni o să te roage chiar pe tine să faci acțiunea de divorț. O, mijlocul meu e infailibil.

Zoreanu (*Și mai intrîgat*). — Dar...

Zoe. — Nici-un dar. Nu spuie, și te rog nu stăruie. La revedere (*Ese*).

ACTUL II.

Cabinetul de lucru al lui Zoreanu. Ora consultațiilor. Zoreanu stă la birou răsfoind un dosar, cînd ușa se deschide cu violență și d. Chiril Ionescu intră ca o furtună.

Ionescu (*agitat*). — Bună ziua, Zorene (*îl întinde mîna*).

Zoreanu (*îngălbenindu-se*). — Bună ziua d-le Ionescu. Dar ce ai? Ești foarte agitat (*aparte*) Nu cum-va o fi aflat ceva?

Ionescu (*se trîntește pe un fotoliu*). — În ori-ce caz asta nu te îndreptățește să mă domnești. Nu mai sîntem prietenî? Eu tocmai în speranța asta am venit să-ți cer un serviciu.

Zoreanu (*înseninat*). — A! Se poate? Dar știu, surpriza, n'ai venit nici odată la ora asta și apoi agitația asta! Ce este? Sunt la dispoziția ta. Vorbește.

Ionescu (*oftînd și ștergîndu-se cu batista pe frunte*). — Voesc să-mi faci acțiunea de divorț! Mă despart de Zoe.

Zoreanu (*sărînd în sus*). — Ai? Ce zici?

Ionescu (*cu o voce surdă, cu sprîncenile încruntate*). — Îmi spusese ea dinainte, dar eu m'închipuiam că sunt efectele boalei, ale neurasteniei, cum îmi explicase mizerabilu care-și bătea joc de mine... Cînd colo era adevărat!

Zoreanu. (*Pe abia se ține să nu riză, amintîndu-și de «mijlocul» Zoei*) (*aparte*). — Tare Zoe! Bravo ei. (*Tare*). Ce tot îmi spuie nene Chirilă?

Ionescu. (*Și mai posomorît*). — Da, frate. N'am crezut, dar am avut dovada a mai afurisită. I-am prins erî după masă într-o cameră mobilată.

Zoreanu. (*Face o mișcare atît de bruscă în cît răstoarnă fotoliul pe care se așezase din nou*). — Ce spuie acolo? (*Fu-*

rios). Se vede că ai înebunit și eu ca un prost te luam în serios! Orî ești nebun, orî îți bați joc de mine.

Ionescu (*dînd din cap cu amărăciune*). Indignarea asta îți face cînte. Este o probă că aveai de Zoe aceeași frumoasă idee ca și mine. Din nefericire nu sunt nebun—mai bine se întimpla asta — și nici nu-mi bat joc. I-am prins în cuib, după arătările unei anonime. Am intrat buzna cu comisarul forțînd ușa!... Par'că mi se face rușine numai gîndindu-mă. N'avea nici cămașea pe ea, lăncule dragă. Se poate flagrant delict mai grozav... Iată, citește procesul verbal al comisarului.

Zoreanu (*a rămas stupefăcut, cu gura căscată. Apucă hîrtia pe care i-o întinde Ionescu și pe cînd o citește figura lui ia toate culorile curcubeului. Apoi izbucnește, ne mai puîndu-se reține*). — Auzi ticăloasa! infama! perversa! (*Se plîmbă furios prin cameră*) Femea de uliță. Să mă înșele în asemenea mod. Așa dar asta era «mijlocul»? Mizerebila! A! dar lasă că... (*revenindu-și*) — Iartă-mă Chirilă, dar indignarea mea e explicită!

Ionescu (*își sterge ochii și-i strînge mîna*). — Îți mulțumesc, dragă lăncule; minia ta îmi arată că în adevăr îmi ești un adevărat prieten! Eu trebuie să-ți cer iertare... Într'un timp aveam negliobia să te bănuie... Auzi! Cu doctorul Scalpelovici.

Zoreanu (*palid de furie*). — Prietenul meu!

Ionescu. — Și al meu! El mă convinsese că toate vorbele și accesele Zoei sunt din neurastenie. Și eu crezusem, de, om al științei!... (*după o pauză*). Așa dar face acțiunea!

Zoreanu. — Chiar azi; și strașnică. I-arăt eu!

Ionescu (*strîngîndu-i mîna*). — Îți mulțumesc, lăncule. La revedere. (*Ese, pe cînd Zoreanu se trîntește pe canapea*).

EPILOG

După două zile Zoreanu primește următoarea scrisoare:

Dragă prietene,

Cele ce-ți profetisem s'au întimplat. Bărbatul meu ți-a cerut chiar ție să faci acțiunea de divorț. «Mijlocul» a fost în adevăr «infailibil». Dar... vezi este un dar... Îmi făgăduisem ca de fapt să nu te înșel; să joc numai o comedie; să fac ca numai aparenta să indice flagrantul delict... Mă bizuiam pe forțele și șiretenia mea ca să-mi bat joc de «complicele» meu înconștient; să fac așa ca nici chiar ochii lui să nu aibă cea ce credeam că-ți va aparține numai ție. Bărbatul meu a fost de vină. A sosit cu o oră mai tîrziu de cît combinasem eu. Iar «complicele» este atît de gingaș; atît de «artist», atît de înflăcărat... Mi-a făgăduit o fericire... Și nu și-a călcat cuvîntul... M'a învins... Cînd a venit Ionescu îmi părea rău de anonima, de faptul ce nu se putea împedica. Am fost a altuia; rămiu a lui... S'apoi are și 50.000 lei venit... Mîine plecăm în Franța. Adio.

Zoe

P. S. La urma urmei o unire liberă nu este mai frumoasă ca o căsătorie?

Graur

„FURNICA“ IN PROVINCIE

D. E. Petrescu, șeful contabilității Primăriei Craiova. Ziarul «Universul» anunță că la 1 Ianuarie va scoate de sub tipar o lucrare mai monumentală de cit chiar Parcul Bibescu, anume: «Statul și situația financiară a comunelor». I-a dat gata p'ăi de la finante cu țifrele! Dacă Academia nu i-o da un premiu pentru această lucrare, o vom combate pînă în pinzele albe!

D. E. Petrescu e un bărbat simpatic, persoană foarte decorativă și decorată.

E director al ziarului «Patria», care n'are de cit un cusur: că mult mai serios de cit «Furnica».

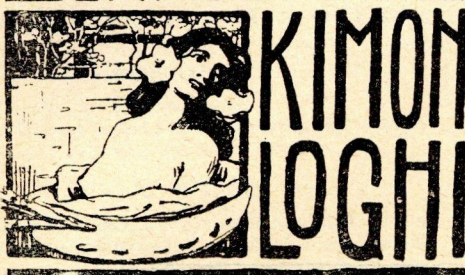
Ca opinii politice, d. E. Petrescu este cel mai valoros și agreea funcționar al primarului Romanescu, dar... votează (deocamdată în gînd) cu «junimiști».

Unu cu doșpatru dă măsele.

PALATUL ATENEULUI

EXPOSITIA

EPIGRAMA

Publicăm mai jos două epigrame, cu profundă părere de rău, de oare-ce fatalitatea a vrojit să fim prietenii și cu călăul și cu victima.

Pro Hilario

Să-ți zici critic lui Spanachendi?
Tot aia-ți vrabia sa-ți struți?
Proportia păstrind-o dară
Bine-ți vom zice *criticuța*.

Să nu mai crezi c'ar fi poveste
Că sunt nume predestinate;
Itarie numele-ți este
Și scrisese-ți... ilaritate!

X. Y.

DIN ALE ALTORA

D-l Georgescu, tocmai cind familia începuse să se bucure crezînd că-î «merge mai bine», găsește de cuviință să le facă o surpriză: într-o dimineață, după ce a mormăit ceva neînțeles, se întoarce cu fața la perete și moare. Nu se poate mai simplu!

D-î medic, care îl «curarisea» de aproape un an, la vr'o jumătate de ceas în urmă, sosește ca de obicei.

Și de la ușa, madam Geo ge-cu, nelăsîndu-l să-și scoată nici pălăria, începe să-î țipe minioasă:

— D-le doctor, e o rușine! Ne-ai exploatat pînă la cel din urmă ban... și după un an de zile bărbatu-meu moare. Poftim de-le vezi!

— Cicoană, te rog liniștește-te, nu sint eu vinovatul. Tratamentul pe care i l'am prescris trebuia să ție două ani. Dacă nu s'a ținut de el, asta nu mă privește!

Unul din cei cari umblă după consultații gratuite profită de ocazie:

— Doctore, ce faci cind ești răcit?

— Tușesc, răspunde el, văzîndu și de drum.

Un individ dărăpănat, cu fața scofilcită de neodihnă, se prezintă la doctor — consultații gratuite.

Doctorul îl sucește, îl pipăie, îl ciocănește...

După ce l'a «constatat»:

— Domnule, să nu mai pierzi nopțile... dacă vrei să te vindecî.

— D-le doctor, mi-e cu neputință... din asta trăesc.

Medicul, înduișat de halul în care se afla, îi propune:

— Dacă vrei, să-ți recomand un prieten, unde ai să fii foarte bine. — Apropos, dar ce meserie profesezi?

— Sint spărgător de case.

D-l Popescu-junior face o curte îndrăcită d-nei Georgescu-senior, al cărei bărbat e tovarăș de firmă cu Georgescu-tatăl. Orî unde o întilnește, orî unde o prinde, se așează la vorbă, cancanînd pe spinarea altor femei (cucoanelor le place foarte mult să vorbești reu de cunoștințele lor) și la urmă strecoară și cite o vorbă de dragoste, șuerată într'un suspin prelung.

— Și mai totdeauna isprăvesc ast-fel:

— Oh! domnule... Dar se poate să vorbești așa de rău de cea mai bună prietenă a mea!

— Doamnă... dar n'am spus încă nimic... Știu atîtea de multe!

— (precipitîndu-se) Oh! te rog... po-vestește.

Saltimbancu.

CRONICA MUSICALA

AL II-lea CONCERT „SAUER“

Ca o revistă așa de răspîdită cum e «Furnica» să fie la înălțimea ei, trebuie să se ocupe cu toate chestiunile ce ar putea interesa pe numeroșii săi cititori. De aceea dar «Furnica» a consacrat o rubrică specială în coloanele sale acestei *Cronici musicale*.

În numărul de față îmi permit a-da aci părerea de admirator entusiast al Artei asupra celui de-al II-lea concert dat de marele pianist Sauer.

În fața unei săli archi-pline cu tot ce Bucureștiul are mai High-life, timp de 3 ceasuri aproape, el ne-a gădilat urechile într'un mod plăcut — vorba d-lui Caragiale. Ceea ce e interesant este că Sauer a știut să fie în curent și cu gusturile și cu evenimentele noastre la ordinea zi ei:

Ast-fel după un *Preludiu*, i-a tras o *Fugă* (nu rușinoasă) pe nerăsuflăte și numai după o mică pauză o delicioasă *Sonată* de Beethoven în 3 părți și nu mai știu cite mișcări. Apoi imediat un *Intermezzo* și o *Toccata*, pe care ne-a tocat-o la piano, mai abilit ca o vecină a mea, care îmi toacă toată ziua la cap niște valsuri de la paș-opt. Apoi s'a apucat de politică și aflînd că guvernul e cam pe ducă (în seara de Duminecă) ne-a cîntat altă *Sonată* cu un *Marș funebru* de Chopin. După mine a cam stricat orzu pe giște, căci înmormîntarea guvernului nu e tocmai de clasa I-a.

Văzînd că publicul aplaudă cu frenezie s'a gîndit că acum la deschiderea Parlamentului ar fi nemerit să cînte ca supliment o *Nocturnă* și-l felicit c'a nemerit-o excelent. Dar de ce nu și o diurnă?

D-pă ce s'a afirmat ca pianist, a vrut să ne probeze că știe și să compue frumos și ne-a cîntat de-ale lui. Cu *Barcarolla* a mai scrîmît-o, avînd în vedere că Cișmigiul a înghetat și Nea Niță Berechet*) s'a apucat să deal u-

*) La cea d'întîi ocazie, nea Niță, am să te-apuc să-mi faci tratație că-ți fac reclama cu musică.

mea pe gheață. Ar fi fost poate mai bine: Les patineurs de Liszt, căci ar fi avut ocazia să ne arate cit de iute îi alunecă degetele pe clape.

La sfîrșit, ca un omagiu pentru Cc. Mîtiță s'a gîndit să-î zică «Carnaval de Pesta»; sperăm că după urma acestei splendide bu-căți va căpăta și el o decorație ca Ieszenszky.

Cum publicul se îndulcise cu musica lui Sauer și nu mai vrea să plece, a fost așa de gentil să ne încinte cu un: «Echo de Vienne», care a găsit un adînc ecou în inimile noastre.

În definitiv Sauer a cîntat foarte *süss*; păcat că locurile erau cam *gepfeffert*.

Geping.

CRONICA TEATRALA

„SARACU DUMITRESCU!...“

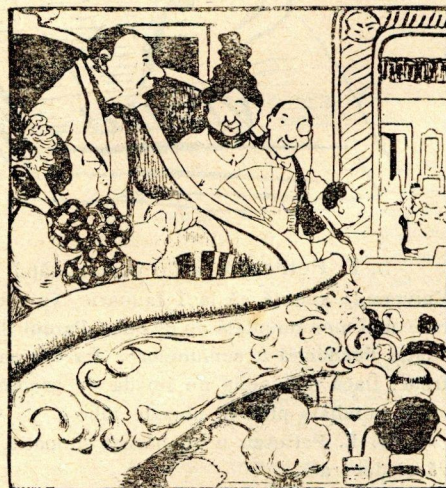
Mărturisesc că m'am dus la Teatrul Național cu frică'n sin. Îmi ziceam: dacă «Săracu Dumitrescu» o fi a la madam Smara, pe unde scoți cămașa, amice Sarseiū, cum vei putea tu să combați pe unul din proprii tăi directori?

Din fericire, succesul piesei a fost așa de mare, în cât am scăpat de penibila situație de a înjura pe șeful meu. «Săracu Dumitrescu» e și dramă și comedie, adică și cu b. și cu c. cum se spune despre plăcinte. În tot timpul cit ține reprezentăția, spectatorul simte nevoia irezistibilă să plîngă cu un ochi și să ridă cu celălalt. Vai de nenorocii spectatorii cari sunt chiori, căci cu un singur ochi ei sunt obligați și să se înveselească și să se întristeze, ceea ce trebuie să fie afurisit de greu.

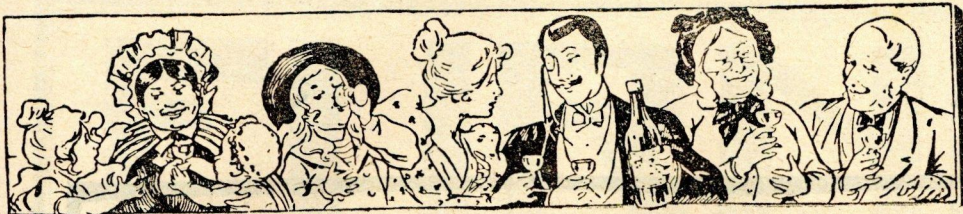
«Săracu Dumitrescu» se joacă Marțea viitoare pentru a doua oară. Aflăm că d. Sihleanu a însărcinat pe arhitectul Berendeiū să spargă un perete și să mărească edificiul, de oare ce se prevede sigur că actuala sală va fi prea mică pentru a încăpea formidabilul număr de oameni inteligenți cari se vor îmbulzi să vadă pe «Săracu Dumitrescu»!

Sarseiū.

SPECTACOLE

Teatrul Național. — Duminecă 28 Noembrie, ora 8^{1/4}, pentru a 27-a aniversare a luării Plevnei, se va juca *Curcanii*, comedie în trei acte și un prolog de G. Ventura.

Societatea Cooperativă «MERCUR»

Orî-ce bună gospodină se aprovizionează de la renumitul magazin de Coloniale, Delicatese și Băuturi „MERCUR“, din Calea Victoriei, No. 52.

Eftin și bun !

Comande se pot face și prin .. allô ! allô ! Telefon 1000 și 1111.

COFETARIA „UNIREA”

BOMBERIE

PATISERIE

FINĂ

Chocolaterie

TH. DIMITRĂSCU & THEOFILESCU

58, STRADA CAROL, 58

(Sub Hotel Central)

PREȚURI MODERATE

DIFERITE LIQUERURI

Vinuri streine

și indigene

CHAMPAGNE

diferite mărci

Primește comande din provincie contra ramburs

Restaurantul Frascati

AL DOMNULUI

N. S. VERRA

este localul preferat al tuturor cari doresc mâncări de calitate superioară, vinuri excelente, serviciu prompt și elegant și prețuri din cele mai moderate. O admirabilă orchestră delectează pe clienți în timpul mesei.

LA RESTAURANTUL NIȚA DUMITRESCU

Calea Grivița, 133

Se mănîcă bine, eftin și curat
9 LEI CARTELA

Biurul Avocatilor Asociați

Dir etțiunea d-lor avocați **Mihail P. Rădulescu**, fost procuror și judecător de tribunal și **Mircea G. Petrescu**, fost judecător și primar. La acest biuroi se plasează cu ipotecă 500.000 lei, în total sau în parte.

Strada Armenească, 24

D-RUL MENDONIDE

S'A MUTAT

No. 43, Str. Scaune, No. 43

BUCUREȘTI

Dr. George D. Fischer

— OCULIST —

S'A MUTAT

Strada Doamnei No. 27

Consultațiuni 11—12 a. m. 4—6 d. a.

Admirabile lucrări Dinți până la 10, cinci lei unul ; ce trece peste 10, 4 lei unul. Dentura completă 2.85 dintele. Scosul 2 lei. Plumbatul de la 4 lei în sus.

NICOLAE MARIESCU

DENTIST de la Facultatea din Paris

11 bis, STRADA REGALA 11 bis

NIȚA IONESCU

— CISMAR —

10 Calea Șerban-Vodă 10

Primește comande de ori-ce soi de ghețe și pantofi, lucrați elegant.

Prețuri convenabile. Viu la domiciliu, chemat printr'o carte poștală.

IMOBILUL „CONSTANTINOPOL” BERARIE ȘI HOTEL

CALEA GRIVIȚEI, 183

Lipit de grădina Gărei de Nord

Trecînd sub o nouă administrație s'a reorganizat

Berăria oferă și aperitive, cafele ; iar seara o muzică mulțumitoare.

Hotelul curat și ieftin, cu intrare retrasă.

HOTEL ȚĂRANU

(fost «Hotel Grivița»)

CALEA GRIVIȚA lîngă GARA DE NORD

Trecînd sub o nouă administrație, faco cunoscut că pune la dispoziția clienților camere mobilate curat, cu preț de la un leu în sus.

Boale interne și sifilitice
(PIEPT, STOMAC, GENITO-URINARE)
SPECIALIST

Dr. Eracli Sterian

Vechiu intern și medic al Eforiei Spitalelor Civile

Consultați pentru bărbați, femei și

copii de la 10—12 și de la 5—7

Str. Bibescu-Vodă 22, colț Șerban-Vodă

Contra tusei, bronșitei, laringitei, cereți :

PASTILE SENEGAL

CUTIA 1 LEU

De vânzare la farmacii și la depozitul general Drogueria Stoienescu, Strada Academiei.

„ROMANIA”

Societate Cooperativă de Manufactură, Confecțiuni, Mode, Mărunțisuri și articole de Menaj.

București Bulevardul Carol 5

Vis-à-vis de Ministerul de Domenii

Aduce la cunoștința onor. public că în urma moratorului acordat de onor. tribunal comercial Ilfov a dispus vânzarea tuturor mărfurilor de

Manufactură, pînzărie, stofe, lenagiiuri, postavuri, perdele, dantele, articole de galanterie, garnituri de rochii, articole de mode, mătăsuri, confecțiuni de haine bărbătești

Cu prețurile costului fără câștig

Rugăm deci onor. public să se grăbească a ne vizita pentru a se convinge de bogatul asortiment și de eftinătatea prețurilor.

